

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

หลักการจัดระเบียบการบริหารประเทศแบ่งเป็น 3 หลัก คือ หลักการรวมอำนาจ (Centralization) หลักการแบ่งอำนาจ (Deconcentration) และหลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) หลักการรวมอำนาจ หมายถึง หลักการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน โดยรวมอำนาจในการบริหารไว้ส่วนกลางอันได้แก่ กระทรวง ทบวง กรม และมีเจ้าหน้าที่ของหน่วยบริหารราชการส่วนกลางขึ้นตรงต่อกันตามระดับชั้นของการบังคับบัญชา และเป็นผู้ดำเนินการบริหารราชการทั่วราชอาณาจักร ลักษณะสำคัญคือ มีการรวมกำลังทหารและตำรวจขึ้นตรงต่อส่วนกลางเพื่อให้การบังคับบัญชาเป็นไปอย่างเด็ดขาดและทันที่ที่มีการรวมอำนาจวินิจฉัยสั่งการไว้ในส่วนกลาง รวมถึงการมีระบบของลำดับชั้นของการบังคับบัญชา ส่วนหลักการแบ่งอำนาจการบริหารนั้นเป็นหลักการที่การบริหารราชการส่วนกลางได้แบ่งอำนาจการวินิจฉัยและสั่งการบางส่วนไปให้ราชการส่วนภูมิภาค โดยมีอำนาจในการใช้ดุลยพินิจตัดสินใจในการแก้ปัญหาตลอดจนริเริ่มดำเนินนโยบายในกรอบของรัฐที่วางไว้ เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติได้รับการแต่งตั้งไปจากส่วนกลาง ไปประจำตามเขตการปกครอง เช่น จังหวัด อำเภอ โดยได้รับงบประมาณจากส่วนกลาง และการบริหารภายใต้ นโยบายและวัตถุประสงค์ของรัฐบาล และสุดท้าย คือ หลักการกระจายอำนาจ ซึ่งรัฐได้มอบอำนาจการปกครองบางส่วนให้แก่องค์กรอื่นที่ไม่เป็นส่วนหนึ่งของหน่วยงานบริหารราชการส่วนกลาง ให้ไปจัดทำบริการสาธารณะบางอย่างโดยมีอิสระตามสมควร เป็นการมอบอำนาจให้ทั้งในด้านการเมือง การบริหาร เป็นเรื่องของท้องถิ่นที่มีอำนาจ จะกำหนดนโยบายและควบคุม การปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายของท้องถิ่นรวมถึงอำนาจในการจัดเก็บรายได้ตามที่รัฐอนุญาตเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่างๆ (ชูวงศ์ ฉายบุตร, 2539 : 145)

การกระจายอำนาจการปกครองในประเทศไทยเริ่มขึ้นในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 เมื่อมีการจัดรูปแบบการปกครองมณฑลเทศาภิบาล ซึ่งเป็นการกระจายอำนาจจากองค์พระมหากษัตริย์บางส่วน ไปให้ส่วนย่อยของประเทศได้บริหาร ลักษณะเช่นนี้ได้ใช้มาจนถึงสมัยรัชกาลที่ 7 ที่มีการปฏิวัติเกิดขึ้นโดย คณะราษฎร

เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2475 ต่อมาในปี พ.ศ. 2476 คณะราษฎรได้ตราพระราชบัญญัติการบริหารราชการแผ่นดินขึ้นเป็นฉบับแรกโดยกฎหมายฉบับนี้ได้ประกาศยกเลิกการปกครองแบบเทศาภิบาล และได้จัดให้มีการบริหารราชการแผ่นดินเป็นส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ซึ่งในส่วนท้องถิ่นนั้นกฎหมายได้กำหนดไว้ว่า ถ้าท้องถิ่นใดมีความเจริญให้จัดตั้งเป็นเทศบาลได้ ซึ่งอาจเป็นเทศบาลนคร เทศบาลเมือง หรือเทศบาลตำบล ขึ้นอยู่กับรายได้ของท้องถิ่นนั้น ๆ ถือได้ว่าเป็นการเริ่มต้นการปกครองท้องถิ่นในประเทศไทย ต่อมา มีการจัดตั้งรูปแบบการปกครองท้องถิ่นหลายรูปแบบคือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล สุขาภิบาล กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา (ประหยัด หงษ์ทองคำ, 2534 : 85)

การกระจายอำนาจการปกครองเป็นการดำเนินกิจการสาธารณะบางเรื่องจากรัฐหรือองค์กรกลางไปให้องค์กรชุมชนซึ่งตั้งอยู่ในท้องถิ่นต่างๆของรัฐ ทั้งนี้เพื่อสนองตอบความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น องค์กรดังกล่าวต้องเป็นนิติบุคคลจึงสามารถดำเนินกิจการต่างๆ ได้โดยอิสระภายใต้กฎหมายที่รัฐบาลกลางกำหนด การกระจายอำนาจการปกครองของไทยปัจจุบันอยู่ในรูปองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับสภาตำบลเมื่อได้รับการยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลตามกฎหมายแล้ว จำเป็นต้องดำเนินการตามกฎหมายและต้องดำเนินการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลจากรายการในแต่ละหมู่บ้านในตำบลนั้น หมู่บ้านละสองคน และกำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีนายกองค์การบริหารส่วนตำบลคนหนึ่ง ซึ่งมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนตามมาตรา 45 และมาตรา 85 แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 แก้ไขเพิ่มเติมถึง ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2546 เพื่อเข้าไปทำหน้าที่บริหารในองค์การบริหารส่วนตำบล โดยให้นายอำเภอเป็นผู้ดำเนินการตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาตำบลและสมาชิกสภาตำบล พ.ศ. 2538 ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นของตน องค์กรบริหารส่วนตำบลจึงเป็น การปกครองท้องถิ่นรูปแบบหนึ่งที่มีคณะผู้บริหารองค์กรปกครองท้องถิ่นมาจากการเลือกตั้ง โดยตรงของประชาชนในท้องถิ่นเอง ตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่น และมีองค์กรสภาท้องถิ่น มีเขตพื้นที่ในการบริหารและความรับผิดชอบตามหน้าที่กำหนดไว้ ให้ มีสถานิติบัญญัติเพื่อความคล่องตัวในการดำเนินการก่อนนิติกรรม มีรายได้มีอำนาจในการจัดทำงบประมาณและความรับผิดชอบในการปกครองตนเอง ตามหลักการกระจายอำนาจ (จรัส สุวรรณมาลา, 2542 : 12)

แม้ว่าการปกครองท้องถิ่น ไทยจะมีการปรับเปลี่ยนมาตามลำดับ แต่ยังไม่พัฒนาเท่าที่ควรจะเป็น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดตั้งและการดำเนินการต่าง ๆ เกิดจากการหยิบยื่นให้ (Devolution) ซึ่งทำให้ประชาชนมีความรู้สึกว่าการเมืองเป็นเรื่องของข้าราชการเท่านั้น ตนเองคือคนที่คอยปฏิบัติตาม ซึ่งความเชื่อเช่นนั้นทำให้การปกครองท้องถิ่นอยู่ในมือของคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง แม้ว่าโดยอุดมการณ์ของการปกครองส่วนท้องถิ่นจะเป็นการเปิดโอกาสให้ชุมชนได้ปกครองตนเอง และมีการควบคุมกันเองภายในท้องถิ่น (อุทัย หิรัญโต, 2543 : 102)

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้ให้ความสำคัญกับการกระจายอำนาจการปกครองไปสู่ท้องถิ่น โดยกำหนดไว้ในหมวด 5 แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ส่วนที่ 3 แนวนโยบายด้านการบริหารราชการแผ่นดิน มาตรา 78 ข้อ 3 ที่กำหนดให้ต้องกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นพึ่งตนเองและตัดสินใจในกิจการของท้องถิ่นได้เอง พัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น ระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ ตลอดโครงสร้างพื้นฐาน สารสนเทศในท้องถิ่นให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศ รวมทั้งพัฒนาจังหวัดที่มีความพร้อมให้เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ โดยคำนึงถึงเจตนารมณ์ของประชาชนในจังหวัดนั้น (มูลนิธิส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น, 2545 : 109)

อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน เป็นประชาชนที่มีจิตอาสาทำหน้าที่ช่วยเหลือทางราชการในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประสบภัย รักษาความสงบเรียบร้อยและสงเคราะห์ผู้ประสบภัยในเขตพื้นที่ โดยการปฏิบัติงานตามหน้าที่นั้นจะต้องรักษาระเบียบวินัยที่ทางราชการกำหนดไว้ คือ สนับสนุนและดำรงรักษาการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา โดยเคร่งครัด สนับสนุนการปฏิบัติงานของศูนย์ อปพร. ที่ตนสังกัด ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต อุดมคติไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยและไม่หวังผลประโยชน์ใด ๆ เป็นการตอบแทน รักษาความสามัคคีในหมู่คณะและเสียสละประโยชน์ส่วนตัวเพื่อส่วนรวม ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในศีลธรรมอันดี ไม่แสพสุราของมีเมาในขณะที่ปฏิบัติภารกิจ ไม่ใช้สิทธิวาจาที่ไม่สุภาพต่อประชาชน ไม่รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา ไม่เปิดเผยความลับทางราชการ และไม่แสวงหาผลประโยชน์อันมิชอบเพื่อตนเอง หรือผู้อื่นจากการปฏิบัติภารกิจ อปพร. (กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย, 2553 : 19-22)

เทศบาลตำบลท่าขออนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม ได้มีการพัฒนาท้องถิ่น โดยอาศัยกรอบความต้องการของประชาชน โดยได้มาจากสภาพข้อเท็จจริงที่ปรากฏขึ้น และจากการสำรวจความคิดเห็นและนานโยบายระดับต่าง ๆ ทั้งของรัฐบาล จังหวัดและอำเภอ

มาบูรณาการเข้าด้วยกัน และนอกจากนั้นคณะผู้บริหารก็ได้กำหนดแผนและกิจกรรมในการดำเนินงานเพื่อให้ประชาชนได้รับบริการอย่างเท่าเทียมกันทุกหมู่บ้าน แต่ทั้งนี้ประชาชนในตำบลก็ยังมีกรร้องเรียนว่าเทศบาลตำบลท่าขอนยางดำเนินงานล่าช้า มีขั้นตอนในการทำงานมาก ทำให้ประชาชนที่มาติดต่อราชการเสียเวลา การจัดซื้อจัดจ้างวัสดุอุปกรณ์มีราคาแพงเกินกว่าเหตุ และการจัดสรรงบประมาณในด้านต่าง ๆ ยังมีความรู้ว่ไหลและขาดประสิทธิภาพ ซึ่งในส่วนของงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยก็ได้รับการร้องเรียนเกี่ยวกับประเด็นการช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติและโครงการป้องกันสาธารณภัยต่างๆ อยู่หลายโครงการ และการร้องเรียนส่วนใหญ่จะมีประชาชนที่เป็นอาสาสมัครป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องร้องเรียนนั้น ๆ อยู่หลายกรณี (เทศบาลตำบลท่าขอนยาง, 2553 : 10)

อย่างไรก็ตามการดำเนินงานของเทศบาลตำบลท่าขอนยางที่ผ่านมายังไม่มีการศึกษาว่าการดำเนินงานด้านใดอยู่ในระดับใด ประชาชนในท้องถิ่นมีข้อเสนอแนะหรือข้อเรียกร้องต่อการต่อเทศบาลอย่างไรบ้าง ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นพนักงานของเทศบาลตำบลท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม ปฏิบัติงานสังกัดส่วนงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของเทศบาล จึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิจัยการดำเนินงานด้านป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของเทศบาลตำบลท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม โดยกำหนดให้อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเป็นประชากรในการวิจัย ทั้งนี้เพราะอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเป็นบุคคลที่ปฏิบัติงานจิตอาสาอยู่ในท้องถิ่นซึ่งมีความใกล้ชิดกับประชาชนและผ่านการฝึกอบรมในด้านต่าง ๆ หลายเรื่อง จึงน่าจะเป็นกลุ่มประชากรที่สามารถตอบข้อคำถามได้ตรงประเด็นและเป็นไปตามข้อเท็จจริง เพื่อนำข้อมูลที่ได้เสนอต่อคณะผู้บริหารนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการดำเนินงานด้านป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของเทศบาลให้ตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนและพัฒนาท้องถิ่นให้มีความเจริญก้าวหน้าต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนที่มีต่อการดำเนินงานด้านป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของเทศบาลตำบลท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนที่มีต่อการดำเนินงานด้านป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของเทศบาลตำบลท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม จำแนกตามเพศและหมู่บ้านที่อาศัยอยู่

3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะของอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน ที่มีต่อการดำเนินงานด้านป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของเทศบาลตำบลท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม

สมมติฐานการวิจัย

1. อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน มีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานด้านป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของเทศบาลตำบลท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม อยู่ในระดับพอใช้
2. อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนจำแนกตามเพศและหมู่บ้านที่อาศัยอยู่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานด้านป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของเทศบาลตำบลท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคามแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้นำเอาหลักการดำเนินงานด้านป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2546 คือ และบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550 รวมทั้งบัญญัติไว้ในระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกิจการอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน พ.ศ. 2553 มีอยู่ทั้งหมด 5 ด้าน ได้แก่

- 1.1 ด้านรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน
- 1.2 ด้านป้องกันและระงับโรคติดต่อ
- 1.3 ด้านให้มีเครื่องใช้ในการดับเพลิง
- 1.4 ด้านการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แห่งพื้นที่

- 1.5 ด้านการดำเนินกิจการอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในพื้นที่

2. ด้านระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระหว่าง เดือน มีนาคม – พฤษภาคม 2555

3. ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1 ประชากร (Population) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเทศบาลตำบลท่าขอนยาง จำนวน 157 คน (เทศบาลตำบลท่าขอนยาง, 2553 : 4)

3.2 กลุ่มตัวอย่าง (Samples) ได้แก่ อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเทศบาลตำบลท่าขอนยาง จำนวน 113 คน โดยใช้สูตรการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างของทาโร ยามานะ (Taro Yamane, 1973 : 727)

4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

4.1 ตัวแปรอิสระ (Independent variables) ได้แก่

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศและหมู่บ้านที่อาศัยอยู่ จำนวน 15 หมู่บ้าน

4.2 ตัวแปรตาม (Dependent variables) ได้แก่ การดำเนินงานด้านป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของเทศบาลตำบลท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2546 คือ และบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550 รวมทั้งบัญญัติไว้ในระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกิจการอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน พ.ศ. 2553

นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นของอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนต่อการดำเนินงานด้านป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของเทศบาลตำบลท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของศัพท์เฉพาะ ดังนี้

ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกทางด้านความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยการพูดหรือการเขียน โดยอาศัยพื้นฐานด้านความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมซึ่งความคิดเห็นอาจได้รับการยอมรับหรือมีการปฏิเสธจากผู้อื่นในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง ความคิดเห็นของอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนต่อการดำเนินงานด้านป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของเทศบาลตำบลท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม

อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน หมายถึง ประชาชนที่มีจิตอาสาทำหน้าที่ช่วยเหลือทางราชการ ในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประสบภัย

รักษาความสงบเรียบร้อย และสงเคราะห์ผู้ประสบภัย ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วย
กิจการอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน พ.ศ. 2553 ในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง อาสาสมัคร
ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเทศบาลตำบลท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม

เทศบาล หมายถึง องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่จัดตั้งตามพระราชบัญญัติ
เทศบาล พ.ศ. 2496 (แก้ไขเพิ่มเติมถึงฉบับที่ 12 พ.ศ. 2546) ในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง เทศบาล
ตำบลท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม

การดำเนินงานด้านป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย หมายถึง กิจกรรมที่เทศบาล
ตำบลท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม ได้ดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ที่
กำหนดไว้ใน

1. พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 (แก้ไขเพิ่มเติมถึงฉบับที่ 12 พ.ศ. 2546)
มาตรา 50 ได้แก่

1.1 รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน หมายถึง การที่เทศบาลตำบล
ท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม จัดให้มีการดำเนินงาน ดังนี้ เทศบาลจัดเวร
ยามคอยรับแจ้งเหตุจากประชาชน เทศบาลจัดให้มีเจ้าหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยในเขต
เทศบาล เทศบาลร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน
เทศบาลจัดให้มีการฝึกปฏิบัติให้เจ้าหน้าที่ของเทศบาลด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยของ
ประชาชนและเทศบาลจัดให้มีอาสาสมัครรักษาความสงบเรียบร้อยในแต่ละชุมชน

1.2 การป้องกันและระงับโรคติดต่อ หมายถึง การที่เทศบาลตำบลท่าขอนยาง
อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม จัดให้มีการดำเนินงาน ดังนี้ เทศบาลจัดให้มีการกำจัด
ลูกน้ำยุงลาย เทศบาลจัดให้มีการฉีดวัคซีนเพื่อป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า เทศบาลจัดให้มีการ
อบรมให้ความรู้ประชาชนเกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อ เทศบาลแจ้งให้ประชาชนทราบเมื่อ
เกิดโรคติดต่อและเทศบาลจัดให้มีเจ้าหน้าที่เฉพาะในการป้องกันและระงับโรคติดต่อ

1.3 การให้มีเครื่องใช้ในการดับเพลิง หมายถึง การที่เทศบาลตำบลท่าขอนยาง
อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม จัดให้มีการดำเนินงาน ดังนี้ เทศบาลจัดให้มีรถดับเพลิง
และรถบรรทุกน้ำเพื่อการดับเพลิง เทศบาลจัดให้มีวัสดุอุปกรณ์ในการดับเพลิงอย่างเพียงพอ
เทศบาลจัดให้มีสถานที่รับแจ้งเพลิงไหม้ที่สะดวก เทศบาลจัดให้มีการอบรมประชาชน
เกี่ยวกับวิธีการดับเพลิงและเทศบาลจัดให้มีการจัดเตรียมแหล่งน้ำไว้เพื่อการดับเพลิง

2. พระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550

การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในเขตองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งพื้นที่ หมายถึง การที่เทศบาลตำบลท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม จัดให้มีการดำเนินงาน ดังนี้ เทศบาลมีแผนป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย เทศบาลเข้าช่วยเหลือผู้ประสบภัยได้ทันทั่วทั้งที่ เทศบาลประสานงานกับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นใกล้เคียงและหน่วยเหนือในการปฏิบัติงานกรณีเกิดภัยพิบัติ เทศบาลมีความพร้อมเรื่องยานพาหนะและเครื่องมือสื่อสารในการปฏิบัติงาน เทศบาลมีการร่วมมือกับเอกชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหาสาธารณภัย และเทศบาลได้สงเคราะห์ผู้ประสบภัยอย่างเสมอภาคและทั่วถึง

3. ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกิจการอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน พ.ศ. 2553

การดำเนินกิจการอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในพื้นที่ หมายถึง การที่เทศบาลตำบลท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม มีการจัดตั้งศูนย์ อปพร. มีการแต่งตั้งคณะกรรมการประสานงานศูนย์ อปพร. มีการแต่งตั้งคณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ มีการบำรุงขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน จัดให้มีเครื่องแบบและเครื่องหมายให้กับสมาชิกทุกคน และมีการจ่ายค่าตอบแทนในการปฏิบัติงานอย่างเป็นธรรม

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

สารสนเทศที่ได้จากการวิจัยสามารถนำมาเป็นข้อมูลประกอบการวางแผน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานด้านป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของเทศบาลตำบลท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคามให้ดียิ่งขึ้นต่อไป